

Като си дойде Исаавъ единъ день оумеренъ отъ поланѣтъ, Иковъ готвеше сочиво (лещи). Дай ми, брате, рече мѣ Исаавъ, мало сочиво, понеже съмь съвсѣмъ изнемошенъ отъ гладъ. Иковъ мѣ отговори: Дай ми и ты първенство то си. (Въ тогашно то время былъ е обычай, които е първенци, да наследва всичко то иманье на отца си). Исаавъ до смерть гладенъ рече: каквѣ ползѣ имамъ отъ първенство то, кога то ето ще оумрѣ отъ гладъ? давамъ ти го отговори. Потверди, рече Иковъ, свѣщаніе то си съ клятвѣ. Исаавъ закласа, наадиса, стана го отиде, и не мыслеше за предадено то първенство.

§. 30. РЕВЕККА ПОДЪЧАВА ИКОВА.

Мало послѣ того слѣчал старецъ-а Исаакъ като видѣ, чи приближава край-а на живота мѣ, рече на Исаава: Сыне мой. Азъ съмь твърдѣ оустарѣлъ, и скоро ще да са приближи послѣдний мой часъ. Иди на полето, виждѣ да оусевиши нѣщо, да го соготвиши както ты знаеши, дѣто ми е оугодно да имѣ.

Оускори, за да тѣ благословѣ преди да дойде моята смерть. Исаавъ той часъ отиде на лозъ. Ревекка все това чѣ, и призва Икова и мѣ рече: Иди сынко, донеси ми две лрета израдни, за да ги наготвѣ както са благодарн отецъ твой, да мѣ ги поднесеши да иде и да тѣ благослови. А Иковъ отвѣща: не смѣмъ да створѣ това, защото Исаавъ е власати, пакъ азъ не власатъ; за то страхъ мѣ е да не мѣ попина отецъ мой, и като познае прильстеніе то; то онъ тога разгнѣвенъ въ мѣсто благословеніе ще ми даде проклатіе то си. Ревекка на противъ дѣма: ни войса чадо, что то противно ежди, азъ го наемвамъ на себе си. Не са смнѣвай прочее, да направиши какво то ти зарачихъ.

Тогѣ Иковъ отиде и донеси две лрета. Ревекка соготви скоро лрешко то масо, както бѣше оугодно на старца, Овлече Икова съ най добро то Исаавово свлекло, покры мѣ рѣ-